

baade Direktøren for de sjællandske Jærnbaner og, saa vidt jeg ved, ogsaa tidligere Direktøren for de jydsk-synske Statsbaner havde haft en Gage, der var langt højere end den Gage, som nu normeres for Direktøren for de danske Statsbaner. Man gjorde denne Forandring, og Ministeren indførte udtrykkelig denne Forandring, saa vidt jeg ved, efter Overenskomst med Folketingets Finansudvalg. Det er det beklagelige ved Sagen, og der er desuden en beklagelig Ting til i dette Forhold, det er den, at Generaldirektøren selvfølgelig ikke kunde være andet end Overingeniør af Navn; han kunde nyde Overingeniørens Gage, men gøre dennes Arbejde kunde han ikke, dertil stillede hans eget Arbejde som Generaldirektør alt for store Krav til ham. Ministeren maatte derfor adjungere ham en Mand, som man embedsmæssig kaldte den kommitterede, og det er under den Mand's Vegide, at det Forhold, jeg her har paalaget, har udviklet sig fra 1889 op til den Dag i Dag og har udviklet sig paa en høist uheldig Maade, som jeg nu skal komme til. Denne Mand er Ingeniør Ernst, jeg nævner det udtrykkelig, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse mulig, og for at saa Lejlighed til fra denne Plads at komme med en reiseridtgørende Udtalelse, eller, hvad man skal kalde det, yde en Oprensning til den udmærkede Ingeniør i Statens Tjeneste, som den Gang blev tilfaldet. Det var den daværende Banechef Fridericia i Sjælland, uden Tvivl den dygtigste af alle danske Baneingeniører, men som i Stedet for at faa dette Embede som Overingeniør maatte nøjes med at blive anbragt i en Stilling som Kontorchef paa Hovedkontoret her i Byen. Jeg kan naturligtvis ikke gaa i Rette med den højtærede Minister for, at han ikke ansatte Ingeniør Ernst i denne Stilling, jeg indrømmer, at det er hans Ret som Minister at ansætte den Mand, han under sit Ansvar vil ansætte, men det ved jeg tillige, at han ikke ved denne Ansættelse har gennemført det Princip, som en tidligere udmærket Minister over for mig har betegnet som det eneste mulige ved Embedsbefættelser, hvis man skal have sin Samvittighed fri, det nemlig, at man udnævner den ubetinget dygtigste. Jeg siger det udtrykkelig for paa danske Ingeniørers Vegne fra en Rigsdagsplads at meddele Oprensning i dette Forhold, som jeg finder ganske uforvarlig behandlet. Men altsaa, denne Mand fik denne Stilling. Og hvordan har han benyttet den?

Naar en privat Jærnbane skal bygges, dannes der først en Bestyrelse, og denne Bestyrelse gaar til Ministeren eller direkte til

den kommitterede og anmoder ham om at projektere og give et løseligt Overflag over Jærnbanen. Gaar man til Ministeren, henviser han som Regel Sagen til den kommitterede, og derfor er der nogle, der have valgt den korteste Vej, straks at gaa til den kommitterede, men Resultatet bliver det samme. Den kommitterede gør i begge Tilfælde det samme, han tager omtrent 200 Kr. pr. Banemil for dette Projekt, som bliver udfærdiget paa Kontoret og ikke nogen Sinde bliver efterset i Martsen. Projektet indsendes dernæst til Ministeriet, som sender det tilbage til den kommitterede til hans Erklæring. Og enhver kan sige sig selv, hvad hans Erklæring om hans eget Arbejde gaar ud paa. Selvfølgelig maa han anbefale det. Saa bliver Koncessionen given, og Bestyrelsen henvender sig saa til den kommitterede og engagerer ham som sin tekniske Konsulent for en Lønning, der gennemgaaende er 3,000 Kr. pr. Banemil; for en eneste Privatbane er den 2,000 Kr. pr. Banemil. For Banens Udstikning i Marken betales der desuden ca. 500 Kr. pr. Banemil. Den kommitterede engagerer derefter saa eller lader Bestyrelsen selv engagere Anlægsingeniører, der arbejder ude paa Sinen, altsaa under den kommitteredes Tilsyn, og han modtager fra Entreprenørerne for Jærnbanen Forslag til Konstruktioner, Tegninger og Planer, som han har at gennemse, og som han lader gennemse i sit Kontor, hvorfør Kontorchefen opbevarer en Lønning, der almindelig siges at være 1,200 Kr. om Aaret pr. privat Bane, det vil sige omtrent det samme som 1,000 Kr. pr. Banemil, naar Hensyn tages til Banernes gennemsnitlige Længde og den gennemsnitlige Tid, i hvilken de udføres. I Kontoret engageres forskellige Folk som Tegner, Prøvere og Konstruktorer, hvilket andrager en Udgift af omtrent 300 Kr. pr. Banemil, og endelig ansættes der som Kontrol paa Statens Vegne ved Baneanlægets Udførelse en Mand, der i Reglen er en af selve Overingeniørens tjenstlig undergivne, i enkelte Tilfælde ganske vist en anden, men i 9 af 10 Tilfælde en af hans tjenstlig undergivne. Det medfører atter en Udgift af gennemsnitlig 1,000 Kr. pr. Banemil, Summa Summarum bliver det altsaa 6,000 Kr. pr. Banemil, hvormed dette Arbejde betales. Da der nu ved Loven af 8de Maj 1894 er bevilget omtrent 100 eller 110 Mil Jærnbane — lad os blot sige 100 Mil — og da altsaa disse Anlæg gennem denne Post faa en Udgift af 6,000 Kr. pr. Banemil, bliver det en Sum af 600,000 Kr., de paa denne Maade have at betale. Og det skal udtrykkeligt bemærkes, at om For-